

РЕШЕНИЕ

№ 672

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 12.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11254** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на В. А. Л. чрез адвокат Д. Б. срещу Решение № 29, изх. № Ц2113-50-2845 от 30.09.2020г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на В. А. Л. срещу Разпореждане №[ЕГН], изх. № Ц2113-50-28#1 от 17.07.2020г. на ръководител ПО при Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“. Навежда доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, постановено при неспазване на задължителните указания, дадени с решение № 1995/ 13.04.2020 г. по адм. дело №13711/2019г. по описа на АССГ, като не е зачетен за действителен осигурителен стаж времето на аспирантура в периода 01.02.1972 г. до 01.02.1975 г. Моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира присъждането на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – управителят на НОИ, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: С вх. № 2113-50-367/19.09.2018г. В. А. Л., [дата на раждане] , с адрес: К. ulica 32,

2000 М., С. е подал заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по българското законодателство.

С вх. № 2113-50-367#1 от 29.10.2018 г. лицето е представило, документи, удостоверяващи осигурителен стаж и доход по българското законодателство.

С вх. № 1019-50-639 от 30.10.2018 г. лицето е декларирало, че желае пенсията му да се изчисли само въз основа на българските му осигурителни периоди.

С вх. № 2113-50-367#4 от 18.07.2019г. от словенската осигурителна институция са постъпили формуляри Е 202 SI /Проучване на молба на пенсия за старост/, в който като дата на заявлението за отпускане на пенсия по българското законодателство е посочена 17.06.2019 г. и Е 205 SI /Удостоверение на осигурителни периоди по законодателството на С./.

С разпореждане, изх. № 2113-50-367#5 от 15.08.2019 г. на Л., считано от 19.09.2018г. му е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 от КСО.

С вх. № 900150-125 от 16.09.2020 г. от лицето е постъпила жалба срещу посоченото разпореждане, която е отхвърлена като неоснователна с решение № 50/ 15.11.2019г. на Управителя на НОИ.

С влязло в сила на 02.06.2020г. решение № 1995/ 13.04.2020 г. по адм. дело №13711/2019г. по описа на АССГ, трето отделение, 45 състав е отменено решение № 50/15.11.2019г. и преписката е върната на Управителя на НОИ за произнасяне по жалбата на В. А. Л. срещу разпореждане изх. № 2113-50-367#5 от 15.08.2019 г. при спазване на дадените указания. Съгласно мотивите на съдебното решение : „От изложеното следва, че действителният трудов стаж на жалбоподателя в България е 15 години, 02 месеца и 8 дни, поради което са били налице предпоставките на чл. 68, ал. 3 от КСО, както и на чл. 52, т. 1, б. „а“ от Регламент 883/2004. Т.е. само с българския осигурителен стаж е било придобито правото на пенсия от Л. към датата на подаване на заявление на основание цитираната разпоредба на КСО и изчислението на размера на пенсията е следвало да бъде направено по реда на цитираните разпоредби без да се прилага пропорционалния метод по чл. 52, т. 1, б. б от Регламента. Между страните не се спори, че трудовият стаж на лицето в С. към 03.06.2016 г., видно от удостоверение Е205 /л. 23, л. 69 в превод (с технически грешки)/, е 23 години, 01 месец и 03 дни. Видно от съдържанието на атакуваното решение не се спори също, че жалбоподателят е навършил 63 години на 22.04.2011 г. Към 03.06.2016 г. жалбоподателят е имал общ трудов стаж от 38 г., 03 месеца и 11 дни, поради което до 31.12.2016 г. е имал право на пенсия по чл. 68, ал. 1 от КСО. Последното, впрочем, е посочено и в обжалваното решение, а именно, че на 23.04.2016 г. Л. е придобил право на пенсия на основание чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Въпреки това пенсията е изчислена на основание чл. 68, ал. 3 от КСО, тъй като административният орган е приел, че правото за тази пенсия е придобито на 22.12.2013 г. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 3 от КСО, обаче, същата е приложима единствено ако лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и ал. 2, но до 31.12.2016 г. имат навършени 65 г. и 10 м. и действителен трудов стаж над 15 г. Доколкото заявлението е подадено на 19.09.2018 г., когато са били налице предпоставките и на чл. 68, ал. 1 от КСО, то няма логика да се дерогира нейното приложение с позоваване на ал. 3. При това положение, административният орган е следвало да извърши изчисление и на дължимата пенсия при условията на чл. 68, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 52, т.1, б. „б“ от Регламент 883/2004 г. и предвид наличието на общ необходим стаж за пенсиониране в България и в С.. След извършване на изчисление по чл. 52, т. 1, б. „а“, както и по б. „б“ от

Регламента административният орган следва да приложи чл. 52, т. 3 от Регламента и да определи на Л. пенсия в по-високия от двата размера.“

С обжалваното Разпореждане №[ЕГН], изх. № Ц2113-50-28#1 от 17.07.2020г. на ръководител ПО при Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“, на Л. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст отново по чл. 68, ал. 3 от КСО, считано от 19.09.2018 г. Въпреки, че длъжностното лице се е позовало на решение № 1995/ 13.04.2020 г. по адм. дело №13711/2019г. по описа на АССГ, не е извършило изчисление и на дължимата пенсия при условията на чл. 68, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 52, т.1, б. „б“ от Регламент 883/2004г. Освен това, е направило ревизия на вече приетия за установен зачетен осигурителен стаж за времето на аспирантура в периода 01.02.1972 г. до 01.02.1975 г. на основание чл. 79а, ал. 1 от Правилника за прилагане на закона за пенсиите, като е направил извод, че той не следва да се зачита. Пенсията за осигурителен стаж е определена при условията на чл. 68, ал. 3 от КСО във връзка с чл. 52, т.1, б. „б“ от Регламент 883/2004г., при общ осигурителен стаж положен в България и С. - 38 години, 03 месеца и 11 дни. Стажът в България възлиза на 15 години, 02 месеца и 8 дни, от които действителен осигурителен стаж 12 години, 02 месеца и 8 дни.

С Решение № 29, изх. № Ц2113-50-2845 от 30.09.2020г. на Управителя на НОИ е отхвърлена като неоснователна жалбата на В. А. Л. срещу Разпореждане №[ЕГН], изх. № Ц2113-50-28#1 от 17.07.2020г. на ръководител ПО при Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“. За да достигне до този резултат административният орган е счел, че мотивите на съдебното решение № 1995/ 13.04.2020 г. по адм. дело №13711/2019г. по описа на АССГ не отразяват волята на съда по съществуващото на повдигнатия пред него спор, а начина на формиране на тази воля, поради което не се ползват със сила на пресъдено нещо и не са задължителни за страните.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 4 от КСО. Потвърденото разпореждане също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице в дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ в НОИ.

Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено при спазване на законоустановената форма. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Обжалваният административен акт е постановен при нарушение на материалния закон.

Съгласно §. 1, т. 12 от ДР на КСО "действителен стаж" е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност,

старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски.

§ 9, ал. 1 от ПЗР на КСО предвижда, че времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

Според нормата на чл. 79а, ал. 1 от ППЗП в редакцията на разпоредбата ДВ, бр.7/1975г., зачита се за трудов стаж времето, прекарано в редовна аспирантура след 01.09.1946 г.

За осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата са упражнявали трудова дейност, за която са подлежали на осигуряване, независимо от вида на осигуряването /чл. 9 и чл. 9а от КСО/.

Действителният стаж на Л. в България е определен с влязлото в сила на 02.06.2020г. решение № 1995/ 13.04.2020 г. по адм. дело №13711/2019г. по описа на АССГ, трето отделение, 45 състав: 15 години, 02 месеца и 8 дни, като в него попада периода на аспирантура.

Съдът намира, че не са спазени указанията на съда, дадени с решение № 1995/ 13.04.2020 г. по адм. дело №13711/2019г. по описа на АССГ, трето отделение, 45 състав, а именно при безспорно установен действителен стаж – 15 години, 02 месеца и 8 дни, административният орган да извърши изчисление и на дължимата пенсия при условията на чл. 68, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 52, т.1, б. „б“ от Регламент 883/2004 г. и предвид наличието на общ необходим стаж за пенсиониране в България и в С.. След извършване на изчисление по чл. 52, т. 1, б. „а“, както и по б. „б“ от Регламента административният орган следва да приложи чл. 52, т. 3 от Регламента и да определи на Л. пенсия в по-високия от двата размера. Нищо от това не е сторено.

Съгласно чл.177, ал.2 от АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. С оглед на изложеното, жалбата се явява изцяло основателна, а съдът следва да обяви нищожността на оспореното решение.

Съгласно чл.173, ал.1 от АПК когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество, а според ал.2 АПК извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В случая въпросът е предоставен на преценката на административния орган да изчисли и определи размера на пенсията на лицето, то и делото следва да му бъде изпратено като преписка за изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решение № 1995/ 13.04.2020 г. по адм. дело №13711/2019г. по описа на АССГ, трето отделение, 45 състав.

С оглед изхода от делото, на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени съдебни разноски в размер на 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът намира за неоснователно направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като заплатеното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя не надвишава двукратно минималния размер за дела по КСО- е 350 лева съгласно чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 55 състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО Решение № 29, изх. № Ц2113-50-2845 от 30.09.2020г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на В. А. Л. срещу Разпореждане №[ЕГН], изх. № Ц2113-50-28#1 от 17.07.2020г. на ръководител ПО при Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“.

ВРЪЩА делото като преписка на Управителя на НОИ за произнасяне по жалбата на В. А. Л. срещу Разпореждане №[ЕГН], изх. № Ц2113-50-28#1 от 17.07.2020г., при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решение № 1995/ 13.04.2020 г. по адм. дело №13711/2019г. по описа на АССГ, трето отделение, 45 състав.

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт – [населено място] да заплати на В. А. Л., ЕГН [ЕГН], с адрес: К. улица 32, 2000 М., С. чрез адвокат Д. Б. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: